

Arrest

nr. 125 576 van 13 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 februari 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning, die werd afgesloten op 07.03.2011, 07.09.2013 werd stopgezet.

Artikel 42quater, §1, laatste lid stelt: Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Op datum van 02.10.2013 werd aan betrokkene een schrijven betekend waarin documenten werden opgevraagd, teneinde deze voorwaarde te kunnen nagaan. Betrokkene brengt volgende bewijzen aan:

-Verklaringen van betrokkene zelf, van zijn ex-partner en van derden: Op basis van deze verklaringen kan niet gesteld worden dat de integratie van betrokkene van die mate is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Verklaringen kunnen immers niet getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid en worden niet gestaafd door officiële documenten. Er wordt bijvoorbeeld verklaard dat betrokkene sinds 2010 een relatie had met zijn partner, terwijl de gegevens van het rijksregister pas een inschrijving in het Rijk aantonen vanaf 2011.

-Bewijzen betreffende tewerkstelling: Deze bewijzen zijn onvoldoende om een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk aan te tonen. Immers, het hebben van een job/inkomen is een basisvoorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bijgevolg zijn bewijzen betreffende tewerkstelling onvoldoende.

-Afspraken betreffende rijkschool: Het volgen van een opleiding om te leren rijden is evenmin een bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie. Het gaat om een capaciteit die overal aangeleerd en gebruikt wordt en niet kan teruggebracht worden tot een bewijs van integratie in het Rijk.

-Informatie betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene. Echter, geen van de aangehaalde kwalen is van die aard waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou kunnen zijn voor betrokkene. Dit blijkt ook uit de voorgelegde bewijzen van arbeidsgeneesheren die betrokkene geschikt tot werken achten.

Uit het administratief dossier kunnen geen elementen onderscheiden worden waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Immers, noch de leeftijd (29) of de duur van het verblijf in het Rijk zijn van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt dat zij bij de indiening van haar aanvraag reeds een jaar samenwoonde met haar partner. Hun relatie had op 2010 nog geen twee jaar bestaan en zij hebben geen gemeenschappelijk kind. Zij hadden aldus aangetoond minstens één jaar met elkaar te hebben samengewoond. Nu haar verblijfsrecht erkend werd op 21 juni 2012 ging verwerende partij akkoord met het bewijs dat zij reeds één jaar samenwoonde zodat onterecht niet onderzocht werd of verzoekende partij niet voldeed aan één van de uitzonderingen vermeld in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet. Dit terwijl zulks onderzoek nuttig zou zijn geweest. Immers staat het vast dat zij op moment van intrekking drie jaar samenwoonde met haar partner. Verder werd op generlei wijze

rekening gehouden met het feit dat het centrum van haar belangen in België ligt. Op geen enkele wijze wordt gemotiveerd op welke wijze zij nog banden zou hebben met het land van herkomst.

2.2. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurse, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”

2.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de wettelijke samenwoning tussen verzoekende partij en haar partner, die werd afgesloten op 07.03.2011, op 07.09.2013 werd stopgezet. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist noch weerlegd. Gelet op het feit dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend als partner van een burger van de Unie in een duurzame relatie en er tussen verzoekende partij en diens partner geen gezamenlijke vestiging meer is, wordt in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd. De gemachtigde kon *in casu* op 19 december 2013 een einde stellen aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij nu dit binnen een termijn van vijf jaar gebeurde na de erkenning van het recht op verblijf van de verzoekende partij.

2.5. Verzoekende partij meent dat zij evenwel onder een uitzondering vermeld in artikel 42^{quater}, §4 van de vreemdelingenwet valt. Dit artikel luidt:

“§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt evenwel, blijkt uit het administratief dossier dat op het moment dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet, met name op 7 september 2013, er nog geen gezamenlijke vestiging was van minstens drie jaar. Immers werd de wettelijke samenwoning aangegaan op 7 maart 2011. Zelfs bij aanneming van de stelling van de verzoekende partij dat zij reeds op 21 juni 2012 één jaar samenwoonde met haar partner, dan nog kan daaruit niet worden afgeleid dat zij minstens drie jaar hebben samengewoond. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij onder een uitzondering valt waardoor haar verblijfsrecht niet kon beëindigd worden.

2.6. Voorts waar de verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt en zij geen banden meer heeft met het land van herkomst, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 2 oktober 2013 werd uitgenodigd om alle nuttige documenten voor te leggen in het kader van een procedure tot eventuele intrekking van haar verblijfsrecht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde al de door de verzoekende partij in dat kader voorgelegde elementen heeft onderzocht en in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn. Noch haar leeftijd noch de duur van het verblijf in België zijn van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maakt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet betwist, minstens niet weerlegd. Verder blijkt dat verzoekende partij geen stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen banden meer zou hebben met het land van herkomst maar enkel een loutere verklaring heeft opgesteld, zodat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat de verklaringen – ondermeer dat zij geen bindingen meer zou hebben met haar land van herkomst – niet kunnen aangenomen worden als bewijs van het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor verzoekende partij nu verklaringen niet getoetst kunnen worden op hun waarachtigheid en deze niet gestaafd worden door officiële documenten.

2.7. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER